

14 Αυγούστου 2023

Ο φίλος μου ήρωας (+ Μιχάλης Ζένιου)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Σαν σήμερα για να μην ξεχνιόμαστε... (ιστορικά γεγονότα & Παγκόσμιες ημέρες)

Ανδρέα Χρυσάνθου, συνταξιούχου φυσικού

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΗΡΩΑΣ

Είναι κάποιοι άνθρωποι που βάζουν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη Ζωή μας.

Ένας από αυτούς ήταν για μένα ο **Μιχάλης Ζένιου**.

Είναι κάποιες ημερομηνίες που οριοθετούν την πορεία μας προς τον Ουρανό.

Μια τέτοια ήταν για μένα η **14η Αυγούστου 1974**

Το όνομα και η ημερομηνία με συγκλονίζουν κάθε καλοκαίρι και ψάχνω να λυτρωθώ.

Έτσι προέκυψε φέτος το πιο κάτω ποίημα.

Μούσκεψα χαρτιά πολλά μέχρι να μου βγει.

Είναι το μνημόσυνό μου και οφειλόμενη τιμή.

Στα αδέρφια μου από τους Τρούλους

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΗΡΩΑ ΜΙΧΑΛΗ ΖΕΝΙΟΥ

15.07.1974

Στις οκτώ το πρωί τα σιδερένια θεριά
χτυπούσαν της Δημοκρατίας την καρδιά.

Σε λίγο οι παράφρονες διαλαλούσαν
το Μεγάλο Ψέμα.

Το απόγευμα ο «Οκταήμερος» αποκάλυπτε
τη Μεγάλη Απάτη.

Όταν πήγε να σουρουπώνει,

ακούγαμε τον «Νεκρό»
να μας μιλά από την Πάφο
κι οι νουνεχείς καταλάβαμε πως
«η Ένωση» ήταν απλά μια στάχτη.

Κι εσύ Μιχαλάκη έφεδρε αξιωματικέ,
που ήσουν περήφανος γι αυτό,
γιατ' είχες την Ελλάδα στην καρδιά
και στη ψυχή σου τον Χριστό
προσκληθήκες να δηλώσεις «παρών».

«Όχι» βρυχήθηκες με μιας
και χτύπησες τον τοίχο με αναφιλητά.
«Μή» τσίριξε η αρραβωνιαστικιά.
«Μπράβο» φώναξε η απροσκύνητη μαμά
κι ένα ράσο σ' ευλογούσε από ψηλά!

Η μάνα Ελλάδα,
με το αριστερό χέρι στον γύψο
και το δεξί να το σέρνουν αμερικανοί,
κοιτούσε απορημένη,
πως από κοιτίδα της δημοκρατίας
κατάντησε αξιοθρήνητη δικτατορία.

Σ' ένα γραφείο
η Χούντα πανηγύριζε την «επιτυχία»,
οι γιάνκηδες της χάιδευαν τον ώμο
κι από δίπλα,
στείλαν μήνυμα στη σύμμαχο αντίκρου,
το μισό φεγγάρι να το κάνουν γιαταγάνι!

Στην γη «της ελιάς, της λεμονιάς»,
πού' γινε «του ξεραμένου λιβαδιού»
και ρουφούσε αχόρταγα αίμα αδελφικό
οι «ψευτοενωτικοί» άφησαν την Κερύνεια
και κυνηγούσαν στην Πάφο τον «Νεκρό»!

20.07.1974

Πρωί-πρωί «μπήκαν στην πόλη οι οχτροί».
Το χουντικό ΡΙΚ έκανε «πρωινή γυμναστική».
Οι πραξικοπηματίες μιλούσαν για «ασκήσεις»
κι ο αρχηγός Ιωαννίδης, αγουροξυπνημένος,
γύρευε τους γιάνκηδες, που έγιναν πια καπνός.

Μα εσύ Μιχαλάκη ντύθηκες μάνι-μάνι το χακί,

και ζήτησες να πας στην πρώτη γραμμή
«Εκεί οπωσδήποτε, λεβέντη μου, θα σε στείλω
κι αν γίνεις ήρωας, γλυτώνεις το στρατοδικείο!»
είπε στραβοκοιτάζοντας ο χουντικός λοχαγός

Με έναν όλμο, πεντέξι μαρτίνια και κάτι φανταράκια
βρέθηκες να προστατεύεις τ' ανατολικά προάστια.
Κατάντικρυ ο Πενταδάκτυλος με το Βουφαβέντο,
η μονή τ' άη Χρυσόστομου, το Συγχαρί και το Δίκωμο.
Εκεί οδηγούσες τα κατηχητόπουλα τα καλοκαίρια.

Ο Ακρίτας, ο Νεόφυτος κι ο Μάτσης
αναγάλλιασαν και σου κούνησαν μαντήλι.
Αντρειώθηκες κι είπες «ή ταν ή επί τας»
Έμεινες ασάλευτος εκεί. Ανίχνευες τα βράδια,
για να χτυπάς τη μέρα του εχθρού τα κάστρα.

Κάθε βράδυ μελετούσες τον χάρτη της περιοχής
κι ύστερα διάβαζες στα φανταράκια Αγία Γραφή.
Άλλοτε τους διάβαζες Παλαμά, Παλληκαρίδη
και τους διηγίσουν ιστορίες ηρώων της φυλής.
Όταν, τέλος, κλείνανε τα μάτια, εσύ έκλινες το γόνα!

14.08.1974

Τα τανκς μούγκρισαν ξανά, κι ήταν εκατοντάδες.
Ακλουθούσαν με τα πολυβόλα μεχμετζίκ χιλιάδες.
Σμήνη σιδερένιων πουλιών ούρλιαζαν πιο πάνω.
Όλα σημαδεύαν τα προδομένα γερατειά και νιάτα,
τα προδομένα της φύσης και του πολιτισμού έργα.

Μα εσύ Μιχαλάκη, ήσουν ολμοβολώντας ακόμα εκεί.
Σε εντόπισαν κι έπεφταν, πια, οι οβίδες τους βροχή.
Μάτωσαν τα παλληκάρια και διάταξες της θέσης αλλαγή.
Εσύ έμεινες πίσω καλύπτοντας των παιδιών τον ελιγμό,
μα όταν σώθηκαν, ένα βλήμα Τουρκικό σ' έκοψε στα δυο.

Τ' απόγιομα, σ' ένα φορτηγό, γεμάτο βλαστάρια σκοτωμένα,
πήδηξε μια αντρειωμένη νοσοκόμα κι έψαχνε απελπισμένα,
μέχρι που έσυρε φωνή σπαραχτική «Μιχάλη μου, καμάρι μου».
Ύστερα κατάφερε ξέψυχα να πει: «Θέλω το αδελφάκι μου».
«Δεν γίνεται κυρά μου. Είναι διαταγή, όλοι να ταφούν μαζί!»

Τα φορτηγά στάθηκαν δίπλα σε στενόμακρο τάφο.
Τα φανταράκια αραδιάστηκαν μέσα παραταγμένα.
Μια μπουλντόζα έριχνε χώμα. Κάποιος κάρφωνε σταυρούς.
Ένας ιερέας δακρυσμένος διάβαζε ονόματα θυμιατίζοντας.
«Καλό παράδεισο» ψέλλισε η «Αντιγόνη» τρεκλίζοντας.

Κι όντως εκείνη τη μέρα την πικρή, της πατρίδας της μικρής,
ο Παράδεισος υποδεχόταν, όπως πρέπει, μιαν ολόλαμπρή ψυχή.
«Αξιωματικός Μιχαήλ! Παρουσιάστε!!» πρόσταξε ο αρχάγγελος.
Στρατιώτες, με φτερά στην πλάτη, χαιρέτισαν παραταγμένοι.
Ήταν τ' αδικοσκοτωμένα παλληκάρια, που τάφηκαν μαζί σου!!

Σάστισες, μα γρήγορα σε συνέφεραν φιλικά αγγίγματα.
Ήταν των τριών προγόνων τα θερμά καλωσορίσματα.
Ύστερα είπε, με χαμόγελο γλυκό, μια ολόφωτη κυρά:
«Άγγελε Μιχαήλ, της Παλλουριώτισσας δουλευταρά,
πάρε τα στρατιωτάκια και δώστε στις μάνες παρηγοριά!»

1959 -1974

Ήσουν ο άριστος των Τρούλων κι εγώ των Σπηλιών.

Περάσαμε με άριστα τις εισαγωγικές του Παγκυπρίου

και μας βάλαν με τα παιδιά που πήγαν προγυμνασιακή!

Τα βρήκαμε μπαστούνια, μα είχαμε θάρρος και υπομονή,

μέχρι που τους φτάσαμε και τους προσπεράσαμε.

Βρήκαμε μια κάμαρη στης κυρά Μαρής «εντός των τειχών».

Πήραμε δυο σεντόνια, μια κατσαρόλα, φασόλια και κουκιά.

Διαβάζαμε στη Σεβέρειο και παίζαμε στον Προμαχώνα.

Μόνο στα γραπτά ανάβαμε τη λάμπα των σαράντα βατ.

Το Σάββατο κατηχητικό και την Κυριακή εκκλησιασμός.

Σε ένα χρόνο χωρίσαμε ακολουθώντας τις αδελφές,

μα η φιλία κι οι καλές συνήθειες δεν ξεθώριασαν ποτές.

Τελειώσαμε με άριστα και βραβεία τον κλάδο του Κλασικού.

Τολμήσαμε να συναγωνιστούμε τους μαθητές του Πρακτικού

και κερδίσαμε κι οι δυο υποτροφία για σπουδές στη Φυσική!

Εσύ κατατάγηκες στο στρατό κι έγινες άξιος ανθυπολοχαγός,

μα εγώ απορρίφθηκα κι έφυγα για το Καποδιστριακό σκυφτός.

Σ' ένα χρόνο ήρθες και με βρήκες στο οικοτροφείο του «Σωτήρος».

Τί σχολείο της ψυχής ήταν εκείνο και τί παιδιά κάναμε φίλους!

Εσύ έγινες γρήγορα μπροστάρης και της παρέας το καμάρι!!

Σε πέντε χρόνια ήμουν ξανά πίσω, στην αγαπημένη νήσο,

μαθαίνοντας γράμματα στα παιδιά σε ιδιωτικό σχολείο.

Τα όνειρά μου έπαιρναν μπρος. Μισάνοιξα το ένα μου φτερό,

μα η μπόχα της Χούντας είχε πια φτάσει, δυστυχώς, κι εδώ.

Αδελφικό μίσος, κίτρινος τύπος και πανηγύρια ο εχθρός.

Σε ένα χρόνο γύρισες και έπιασες δουλειά στα ... μελίσσια

κι από γιος έγινες, ώ χαρά σου, του πατέρα... παραγιός!

Την επόμενη χρονιά πήγα στο δημόσιο. Τα' χάσε ο διευθυντής.

«Μη σκιάζεσαι, είπα, θα σου φέρω έναν πολύ πιο καλό!»

Πήγες κι έγινες η σημαία του κι ως το καλοκαίρι ο ήρωάς του!!

Ήσουν παλληκάρι δυο μέτρα αψηλός. Στέρνο πλατύ,

πρόσωπο αδρό, χαμογελαστό, μέτωπο ψηλό και καθαρό.

Τα μάτια σου γελούσαν και στην καρδιά σου όλοι μας χωρούσαν.

Πρότυπό σου ήταν ο Χριστός. Καύχημά σου ήταν η Ελλάδα.

Με αυτά ζούσες. Αυτά μελετούσες. Γι αυτά μιλούσες.

Αγάπη σου μεγάλη τα παιδιά. Κατηχητικό και κατασκήνωση.

Ασκήσεις πνευματικές, ψυχικές, σωματικές. Γέλια και χαρές.
Εσύ αρχηγός κι εγώ βοηθός. Σαν τον Βαρνάβα με τον Παύλο.
Κάποτε ως ομαδάρχης και άλλοτε ως επιστημονικός ομιλητής:
«Η μάνα Γη», «ο πατέρας Αέρας», «ο παππούς Ουρανός»!

Κάποτε ήρθα στους Τρούλους να εγκρίνεις την αρραβωνιαστικιά!
Ένας ρασοφόρος κήρυττε. Ήταν ψηλός, γεροδεμένος και σεμνός.
«Έχω γραπτή άδεια από τον Μακάριο, είπες, κι ας είμαι Φυσικός!»
Κάποτε ήρθες στον Καραβά να εγκρίνω την αρραβωνιαστικιά!
Κοίταξες γλυκά το μωρό μας. «Μιχάλης», είπα, και δάκρυσες!!

Χωρίς εσέ, μα πάντα με σε
Μου έφεραν το πικρό μήνυμα τα κατηχητόπουλα.
«Παναγία μου!. Όλοι στο αυτοκίνητο» πρόσταξα.
Στην Παλλουριώτισσα σφιχταγκαλιαστήκαμε με τη Μαρία.
Εκείνη σπάραζε για τον γιο κι εγώ σφάδαζα για τον φίλο.
Η Παρασκευή είχε το κουράγιο, να μου τα πει σαν αδελφή.

Έγραψα τότες ένα άρθρο για σε στις εφημερίδες.
Έκανε εντύπωση κι ας ήταν η πρώτη μου δημοσίευση.
Κάποτε ταυτοποιήθηκες κι έγινε η κηδεία στο χωριό.
Πώς χώρεσες, σ' ένα μικρό κιβώτιο, ένα τόσο δα θεριό;
Έπρεπε, όμως, να αντέξω για τον ύστατο αποχαιρετισμό.

Σου γράψαμε κείμενα και στίχους. Σου κάναμε μνημεία.
μα η πληγή, όσων σε αγαπήσαμε, είναι ανοικτή ακόμα.
Θα προτιμούσα να ήσουν ζωντανός, να σε χαιρόμαστε.
Ένα τέτοιο παλληκάρι χάθηκε άδικο κι αδικαίωτα.
Γεμίσαμε την Κύπρο μνημεία αδικοχαμένων. Γιατί;

Πέρασαν τόσα χρόνια κι ακόμα σε κουβαλώ μαζί μου.
Είναι στιγμές που μια φτερούγα, τον ώμο μου χαϊδεύει.
Κάποτε βλέπω ένα δάκρυ σου, σαν διαμάντι, να κυλάει.
Άλλοτε ακούω να τραγουδάς «Ήλιε μου σε παρακαλώ...»

Μείνε πάντα μαζί μου Μιχάλη. Μείνε να με καθοδηγείς!

Σπήλια 06/08/2023

Πηγή: [Ανδρέας Χρυσάνθου](#)